

Sygn. akt **III Ca 1145/20**

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2020r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia Sądu Okręgowego Barbara Konińska

Sędziowie Sądu Okręgowego: Arkadia Wyrasz-Wieczorek

Barbara Braziewicz

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2020r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku Prezydenta Miasta Z.

z udziałem Ł. K. (K.)

o orzeczenie przepadku pojazdu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 30 czerwca 2020r., sygn. akt VIII Ns 130/20

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrzu pozostawiając temu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Barbara Braziewicz SSO Barbara Konińska SSO Arkadia Wyrasz-Wieczorek

Sygn. akt III Ca 1145/20

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2020r. Sąd Rejonowy Zabrzu w sprawie o sygn. akt VIII Ns 130/20 z udziałem Ł. K. o przepadek pojazdu, oddalił wniosek.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawca - Prezydent Miasta Z. złożył wniosek o orzeczenie przepadku pojazdu marki V. (...)

o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność uczestnika Ł. K. na rzecz Powiatu (...). Dodał, że z uzasadnienia i złożonej dokumentacji wynikało, że wniosek dotyczy pojazdu A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 3 kwietnia 2019r. pojazd marki pojazd A. (...)

o numerze rejestracyjnym (...) został usunięty z drogi i umieszczony na parkingu strzeżonym, gdyż kierujący nie posiadał prawa jazdy. Ustalił także, że Komenda Miejska Policji powiadomiła J. R. po ustaleniu, że jest on właścicielem pojazdu

o przyczynach jego usunięcia i skutkach jego nieodebrania. Ustalił również, że po przedłożeniu przez J. R. umowy sprzedaży, z której wynikało, że od 8 lipca 2017r. właścicielem pojazdu był Ł. K., Prezydent Miasta Z. pismem z dnia 14 listopada 2019r. skierował do niego powiadomienie o usunięciu pojazdu i skutkach jego nieodebrania.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż wniosek jest nieuzasadniony. Sąd Rejonowy przyjął bowiem, że w świetle złożonych do akt sprawy dokumentów brak jest podstaw do stwierdzenia, że osoba uprawniona do odbioru pojazdu

z parkingu strzeżonego została prawidłowo powiadomiona, gdyż powiadomienie to zgodnie z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 czerwca 2011r. w sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo utrudniających prowadzenie akcji ratowniczej, powinno być dokonane przez funkcjonariusza policji, a nie przez Prezydenta Miasta Z..

Apelację od powyższego postanowienia wywiódł wnioskodawca zaskarżając je w całości. Zarzucił naruszenie art. 130a ust.10 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 110) poprzez jego błędną interpretację polegającą na przyjęciu, że to podmiot wydający dyspozycję usunięcia pojazdu z drogi jest zobowiązany do powiadomienia o tym jego właściciela, co doprowadziło do błędnego przyjęcia, iż właściciel pojazdu nie został niezwłocznie powiadomiony przez podmiot, który wydał taką dyspozycję.

Sygn. akt III Ca 1145/20

Podnosząc powyższe zarzuty wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku i orzeczenie przypadku pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na rzecz wnioskodawcy oraz o zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania za obie instancje.

Uczestnik postępowania nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zainicjowana apelacją instancyjna kontrola zaskarżonego orzeczenia ujawniła potrzebę uchylenia postanowienia Sądu Rejonowego i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania z powodu nierozpoznania istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c.

Pojęcie „istota sprawy” to materialny aspekt sporu, oznacza rozważenie oraz ocenę poddanych przez strony pod osąd żądań i twierdzeń, a w konsekwencji zbadanie materialnej podstawy żądania pozwu oraz merytorycznych zarzutów pozwanego. Zatem do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi gdy sąd rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy, zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania, pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę, rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej i prawnej niż zgłoszona w pozwie, nie uwzględnił wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych, czy prawnych rzutuujących na zasadność roszczenia powoda. Oceny czy Sąd I instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia.

Jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy wnioskodawca złożył wniosek o orzeczenie przypadku pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność uczestnika Ł. K. na rzecz Powiatu (...), natomiast uzasadnienie wniosku i złożona dokumentacja dotyczyła pojazdu A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Tak istotne rozbieżności pomiędzy treścią żądania wniosku oraz jego uzasadnienia powinny były skutkować wezwaniem wnioskodawcy do jednoznacznego sprecyzowania żądania. Zgodnie bowiem z art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wniosek powinien zawierać dokładnie określone żądanie. Żądanie zaś nie spełniające tego warunku nie nadaje się do rozpoznania (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 12 grudnia 1987r., I CKN 30/96). Dokładne określenie żądania jest niezbędne, aby ustalić przedmiot i zasadność żądania i granice roszczenia. Ścisłe ich określenie jest niezbędne także po to, by o to samo roszczenie nie można było skutecznie złożyć ponownego wniosku (art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Sygn. akt III Ca 1145/20

w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). W spełnieniu tych wymagań Sąd nie może wyřęczyć wnioskodawcy, poniewaŹ nie może
żadnemu z uczestników pomagać, lecz musi
w sposób całkowicie bezstronny rozpoznawać ich żądania. Jasne i jednoznaczne sprecyzowanie żądania jest niezbędne
do umożliwienia uczestnikom celowej obrony ich praw. Nie może więc Sąd uzupełnić luk w zredagowaniu żądania
wniosku i następnie to żądanie rozpatrywać (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 maja 1992r.,
sygn. I ACz 196/92).

W tej sytuacji Sąd Rejonowy bez wezwania wnioskodawcy do sprecyzowania żądania, którego treścią jest związany
zgodnie z art. 321 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w sposób dowolny ustalił, co jest przedmiotem rozpoznania i
rozstrzygnął sprawę pomimo tego, że wniosek był dotknięty brakami formalnymi nie wzywając do ich usunięcia. Nie
miało przy tym znaczenia, iż Sąd Rejonowy oddalił żądanie wniosku, bowiem wydanie orzeczenia (bez względu na
jego treść) nie sanuje istnienia w chwili orzekania braków formalnych wniosku.

Przyjęcie, iż dopuszczalnym jest jednoznaczne sprecyzowanie tego żądania dopiero
w toku postępowania apelacyjnego przed Sadem II instancji musiałoby prowadzić do wniosku, że art. 386 § 4 k.p.c.
stwarza fikcję dwuinstancyjności postępowania sądowego
i sprowadzałoby się do badania przez ten sąd po raz pierwszy i jedyny wszystkich przesłanek dochodzonego roszczenia.
Byłoby to sprzeczne z art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowiącym zasadę dwuinstancyjności
postępowania sądowego.

Stąd też Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone postanowienie orzekając na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 §
2 k.p.c. pozostawiając Sądowi I instancji rozstrzygnięcie
o kosztach postępowania odwoławczego zgodnie z art. 108 § 2 k.p.c. Wobec uchylenia postanowienia do ponownego
rozpoznania zbędnym okazało się odnoszenie się do pozostałych zarzutów apelacji.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji wezwie wnioskodawcę do jednoznacznego sprecyzowania treści
wniosku wzywając również wnioskodawcę do wskazania numeru VIN pojazdu mającego ulec przypadkowi, który
identyfikuje pojazd co do tożsamości pod rygorem zawieszenia postępowania. Następnie po usunięciu powyższych
braków ponownie oceni zasadność żądania wniosku w świetle art. 130a ust.10 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo
o ruchu drogowym (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 110) i orzeknie
o kosztach postępowania stosownie do jego wyników.

SSO Barbara Braziewicz SSO Barbara Konińska SSO Arkadia Wyraz-Wieczorek